

CAPITOLUL 1

Stepney, sâmbătă 4 iunie, ora 2.16 a.m.

Aerul era la fel de umed și fierbinte ca o noapte din Bombay, gândi Amal Karim în timp ce traversa șantierul. Pământul era tare. Nu mai plouase de săptămâni întregi. De treizeci de zile, aproape întreaga Anglie era învăluită într-o căldură sufocantă, iar în acea după-amiază termometrul ajunsese la 38 de grade. Era atât de cald, încât sindicatul fusese cât pe ce să ia hotărârea de a sista lucrările pe șantier.

Își lăsase haina în baracă și rămăsese doar într-o cămașă cu mânecă scurtă, dar tot transpira abundant. Era beznă, însă ochii lui se obișnuiseră deja cu întunericul și reușea să distingă formele utilajelor grele și ale grămezilor de pământ care împânzeau șantierul. Trase adânc în piept aerul cald și stătut și privi în jurul lui. Se afla lângă o groapă, largă de vreo treizeci de metri și adâncă de vreo zece, care avea pereții consolidați cu bârne de oțel. Scânduri de lemn traversau groapa, sprijinite de schele și murdare de noroi uscat și beton. De fiecare parte a fundației se aflau utilaje de construcție: un excavator puternic, o sonetă și două camioane uriașe, ale căror cauciucuri înalte de doi metri erau acoperite cu noroi. Zări un camion care purta logoul inscripționat cu negru și argintiu al firmei Bridgeport Construction. După ce își aprinse o țigară, azvârli chibritul pe jos.

În spatele lui se auzi un zgomot. Se întoarse și îndreptă lumina lanternei spre groapa întunecată. Era prea agitat, își spusese. Înaintând câțiva pași de-a lungul scândurii care se afla în dreapta, trase cu sete din țigară. Se opri în loc și cercetă bezna de sub picioarele lui cu lanterna, privind cum fumul de țigară dansează în lumina acesteia. La baza unei adâncituri de pe fundul gropii, era întinsă o prelată gri. Știa că sub ea se găsea un schelet vechi.

Se aflase în partea cealaltă a șantierului când colegii lui descoperiseră oasele cu o zi înainte. Dar, la fel ca și ceilalți muncitori, își dăduse repede seama de însemnătatea acelei descoperiri. Ajunsese la timp ca să îl vadă pe șeful de șantier, Tony Ketteridge, și pe unul dintre arhitecți, Tim Middleton, stând aplecați deasupra rămășițelor.

Middleton făcea poze cu mobilul său, în timp ce Ketteridge părea mult prea tulburat de ce găsiseră. Omul fusese sub o presiune uriașă în ultimele săptămâni, lucrările fiind deja foarte întârziate. Ultimul lucru pe care și-l doreau era blocarea lucrărilor din cauza descoperirii unor rămășițe umane.

Karim coborî de pe scândură și aruncă mucul de țigară în noroiul întărit de lângă groapă, stingându-l cu piciorul. Apoi, luminându-și calea cu lanterna, coborî încet panta săpăturii, îndreptându-se către locul unde zăcea scheletul. Înlătură cu grijă prelată și îndreptă lumina lanternei spre pământ. Scheletul era poziționat pe spate. După înfățișare, rămășițele păreau a fi ale unui bărbat înalt și zvelt. Partea din față a craniului era zdrobită deasupra unui ochi și era brăzdată de o fisură care se întindea de-a lungul locului unde ar fi trebuit să fie urechea. Oasele erau aproape negre și păreau foarte vechi. În jurul scheletului nu se mai afla nimic, în afară de câteva fragmente dintr-o oală de lut și niște bucăți mari de granit.

Karim se gândi la după-amiaza precedentă. Se crease o mare agitație când trebuiseră să decidă ce să facă cu oasele. Ketteridge voia să fie luate de-acolo imediat, iar muncitorii să

și continue activitatea ca și când nu s-ar fi întâmpat nimic. Însă unii dintre muncitori se împotriviseră. Apoi, doi dintre ei întorseseră scheletul și văzuseră cu toții inelul. Era din aur, iar pe partea superioară era aplicată o piatră verde, rotundă, probabil un smarald.

După aceea, nimeni nu mai avusese nimic de comentat. Zona era deja împânzită cu camere de supraveghere, însă Ketteridge ceruse un voluntar care să păzească șantierul în timpul nopții. Karim profitase de această ocazie pentru a face ore suplimentare, nefiind prea încântat de munca din timpul zilei.

Se lăsă pe vine să examineze mai atent scheletul, iar privirea îi fu atrasă de inel. Se afla pe degetul mic de la mâna dreaptă. Probabil avea o valoare inestimabilă și, preț de o clipă, își imagină că îl fură și dispare fără urmă, că uită de familia lui și că începe o viață nouă undeva, unde nu putea fi găsit de nimeni.

Se auzi din nou acel zgomot.

Era mai aproape și semăna cu un scrâșnet, ca și când ar fi fost împrăștiat pietrișul. Vru să se ridice în picioare, dar simți cum cineva își petrece brațul pe după gâtul lui, trăgându-l de cap. El reacționează repede, își strânse pumnul și îl lovi cu cotul pe bărbat. Karim căzu în față când agresorul își slăbi strânsoarea. Simți o durere ascuțită în genunchiul drept când ateriză greoi pe pământul întărit. Atacatorul dădu să-l lovească apoi cu piciorul în abdomen. Karim se feri și, în timp ce se târa cu spatele, dădu peste marginea prelatei și se prăbuși pe o grămadă de pământ. Când își întoarse capul, văzu că în groapă, alături de el, se mai aflau încă doi bărbați. Cel care îl atacase era mai scund. Amândoi purtau cagule, tricouri și pantaloni negri și mănuși. Individul mai înalt stătea la câțiva pași de el, privind neliniștit în jur. Celălalt, bărbatul care îl atacase pe Karim, se afla acum la vreo jumătate de metru depărtare. Prin găurile cagulei, Karim văzu cum transpirația se prelinge în ochii negri ai bărbatului.

Se îndepărtă de atacator, încercând să câștige o oarecare distanță. De partea cealaltă a movilei se afla un rând de scânduri care duceau spre cărăruia care urca panta la suprafață. Bărbatul care îl înșfăcase înconjură repede movila, unde pământul era mai tare, tăindu-i calea lui Karim. Muncitorul își luă avânt și îi aplică o lovitură puternică în umăr agresorului. Bărbatul găfâi și se aruncă asupra lui Karim, apucându-l de reverul cămășii. Îi trase muncitorului un pumn în nas și imediat sângele începu să-i țâșnească din nări, prelingându-i-se în gură. Karim îl lovi cu piciorul, însă asta nu făcu decât să îl înfurie și mai tare pe atacator. Cu toate că indianul era mult mai mic de statură, părea de neclintit. Lovi cu o mână, apoi cu cealaltă ținti spre ochii bărbatului, dar nu reuși decât să-i înșface cagula. Celălalt bărbat se dădu în spate, iar masca i se ridică pe față până la frunte.

Era foarte întuneric, dar Karim reușise să vadă fața atacatorului său. Uimit, fu cât pe ce să își piardă echilibrul din cauza denivelărilor pământului compactat. În timp ce bărbatul încerca să-și tragă la loc cagula pe față, Karim își reveni. Se întoarse brusc și începu să urce panta în fugă cât putu de repede.

Când ajunse sus, de-abia mai putea respira. Îl durea îngrozitor toată fața. În timp ce alerga, își atinse nasul și simți umezeala sângelui. Pieptul cămășii lui era pătat de sânge. Aruncă o privire peste umăr și îi văzu pe cei doi bărbați mascați urcând în fugă panta în urma lui. El continuă să alerge, ignorând durerea ascuțită pe care o simțea în partea laterală. La suprafață, zona era mai luminată, deși, acolo unde lumina felinarelor se intersecta cu movilele de pământ și cu utilajele de construcții, se formau umbre pe pământ. În dreapta lui se afla baraca și, dincolo de ea, se ridica un gard din sârmă ghimpată care împrejmuia perimetrul.

Karim ajunse la gardul din metal, chiar în locul unde acesta tăia un colț al terenului care se afla în fața unui șir de

magazine, care aveau apartamente la etaj și care mărgineau Mile End Road. Gardul avea o poartă, închisă cu un lanț și cu un lacăt mare. În timp ce fugea, el se scotocea prin buzunare în căutarea cheii. Karim dădu să deschidă lacătul, dar nu reuși să nimerească gaura cheii. Picăturile de sânge care îi curgeau din nas cădeau pe lacăt. Fața îl durea îngrozitor. Cei doi bărbați se apropiau cu repeziciune de el. Ocoliră o movilă de pământ, care se afla la o depărtare de zece metri. Îl văzu pe unul din ei aplecându-se. Când se ridică, acesta ținea în mână dreaptă o țevă lungă din metal.

Karim nimeri gaura cheii și învârti cheia. Lacătul se deschise, iar el trase repede de lanț, se furișă prin poarta deschisă și o trânti în urmă sa. Încercă cu disperare să închidă lacătul la loc, dar atacatorii erau deja acolo. Unul din ei apucă lanțul. Karim îi dădu drumul și o luă la fugă.

Alerga de-a lungul unei străduțe înguste din spatele șirului de magazine. În fața lui se ridica un perete întunecat din cărămidă. Într-o parte zări o porțiță din lemn deschisă și se îndreptă repede într-acolo, dar se împiedică de o treaptă și ateriză pe burtă în curtea mică. El înjură cu voce tare și se ridică în picioare. În fața lui, la câțiva metri, se afla o scară care ducea către un acoperiș plat. Ezită o clipă. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie prins acolo, fără nicio cale de a scăpa. Dar era prea târziu. Bărbații intraseră deja pe străduță, le auzea zgomotul pașilor. Aveau să-l ajungă din urmă într-o secundă.

O luă repede pe scări în sus. Era un acoperiș plat, prevăzut cu două hornuri din metal care îi ajungeau până la brâu și care se înălțau spre cer. Și, cât ai clipi, cea mai mare teamă a lui se adeveri. Nu exista nicio altă cale de a coborî de pe acoperiș, decât cea pe care venise el. Se întoarse și îi văzu pe cei doi bărbați dând năvală în curte. Cel care se afla în față își lovea palma cu țeava de metal.

Karim se retrase lângă cel mai apropiat horn. Aruncă o privire în interiorul lui – beznă. Apoi, înainte să apuce să facă

vreo mișcare, cei doi bărbați se năpustiră asupra lui. Reuși să se ferească de prima lovitură, iar țeava lovi hornul, producând o bufnitură răsunătoare. El alergă în partea cealaltă, dar cel de-al doilea bărbat îl aștepta deja acolo. Îl apucă pe Karim de brațe și i le trase în spate. Răsucindu-se, reuși să îl lovească cu piciorul pe bărbatul cel înalt în zona intimă și o luă la fugă, dar bărbatul cel scund care ținea țeava în mână era pregătit pentru el. Îl lovi cu putere cu țeava sub bărbie pe Karim, zdrobindu-i traheea. Acesta se izbi cu fața de pământ și se auzi un trosnet de oase rupte și cartilagii sfărâmate. Bărbatul mai scund îl lovi cu toată forța cu țeava în ceafă. Zgomotul care se auzi fu asemănător cu cel produs de o nucă de cocos când este spartă cu ciocanul. Karim gemu o singură dată, apoi își dădu duhul.

Sângele curgea nestăvilit din craniul victimei, adunându-se într-o baltă pe beton. Bărbatul cel înalt găfâia, iar mâinile îi tremurau. Se holba la trupul care zăcea pe jos. Ținându-se cu mâinile de cap, el repeta întruna aceleași cuvinte: „O, la naiba!“

Celălalt bărbat îl lovi cu piciorul pe Karim ca să se asigure că treaba fusese dusă la bun sfârșit.

– Ia-l de picioare, zise el.

– Poftim?

– Ești surd? Ia-l de picioare!

Mișcându-se ca un robot, complicele lui se supuse. Împreună, întoarseră mortul cu fața în sus. Acesta se holba la ei cu niște ochi goi, injectați. Părul lui răvășit și îmbibat de sânge era amestecat cu materie cenușie. Bărbatul mai înalt lăsă să-i scape un geamăt.

– Să nu îndrăznești să ne păcălești! mârâi celălalt bărbat, atingând cu țeava pieptul lui Karim.

Pe jumătate târându-l pe jos, pe jumătate cărându-l, ei duseră trupul lângă horn. Criminalul înșfăcă din nou țeava. Ridică trupul lui Karim aproape în poziție verticală și-l sprijiniră de horn. Capul îi căzu moale în piept. Cămașa bărbatului mai înalt era stropită de sânge.

– În regulă... la trei, zise printre dinți criminalul. Unu... doi... trei!

Îl ridicară de jos pe Karim, folosind hornul drept sprijin, și îl așezară pe margine. Cu o ultimă efortare, aceștia aruncară trupul în deschiderea îngustă, iar acesta se prăvăli în beznă.

CAPITOLUL 2

Stepney, sâmbătă 4 iunie, 2.21 a.m.

- Măinile în aer!... Toată lumea... Măinile în aer!

Urlă în microfon MC Jumbo, un bărbat transpirat care avea în jur de o sută cincizeci de kilograme, îmbrăcat într-o salopetă portocalie, în timp ce învărtea în aer un disc pe care îl așează cu o precizie de expert pe una dintre platane. Cu un deget de la cealaltă mână rotește un al doilea disc de vinil de pe pupitrul său. Numele lui adevărat era Nigel Turnbull și era student în anul doi la Queen Mary College, care se afla în apropiere.

MC Jumbo începu să turuie cu o frenezie indescifrabilă despre cât de nemaipomenită era următoarea melodie, dar Kath și Deb, surorile gemene care urmau cursurile aceleiași facultăți, nu îl ascultau. Dansau fericite, de parcă ar fi fost într-o stare de transă, lăsând pastilele de Ecstasy, pe care le luaseră în urmă cu cincisprezece minute, să-și facă treaba.

Încăperea era înțesată de trupuri înfierbântate, toate mișcându-se în ritmul incredibil de alert al basului care răzbătea dintr-un sistem de sonorizare uriaș. Ceva mai mare decât un cub din ciment, prevăzut cu niște lumini foarte scumpe și un sistem de sunet puternic, The Love Shack era un club preferat de toți. Localul cu pereți din BCA și pardoseală din ciment nefinisat era un demisol fără geamuri, aerisit cu ajutorul unui sistem de ventilație. Așadar, chiar dacă muzica era dată

la volum maxim, afară nu se auzea aproape deloc. În ciuda înfățișării anoste, pentru mulți studenți de la Queen Mary, facultate aflată la câteva sute de metri mai jos, pe Mile End Road, The Love Shack reprezenta cel mai în vogă loc de distracție într-o noapte de vineri. Fiind un club neautorizat, riscurile erau foarte mari, iar pentru cunoscători, localul era cea mai profitabilă piață de desfacere pentru orice fel de produse farmaceutice.

Kath și Deb fuseseră nelipsite de acolo în ultimul an școlar. În acea după-masă își susținuseră examenul final. Sosise momentul să se relaxeze. Cuprinse de ritmul muzicii, le era ușor să se lase purtate de val. Când melodia se întrepătrunse ușor cu următoarea, Kath îi făcu semn lui Deb că merge să-și mai ia o sticlă cu apă. Sora ei dădu din cap, ceea ce însemna „și pentru mine, te rog“. N-avea niciun rost să încerce să vorbească atâta timp cât Jumbo se afla la platane. Erau nevoite să comunice prin semne și prin mimica feței.

După câteva minute, Kath reveni. Îi dădu surorii ei gemene o sticlă de apă Evian, rece ca gheața și, împreună, înaintară către mijlocul ringului de dans. Niciuna din ele nu auzise huruitul care venea din tavanul care se afla la câțiva metri deasupra lor, fiind complet acoperit de muzică. Zgomotul se intensifică, deși nimeni nu părea să observe. Se auzi o rafală de sunete asemănătoare cu un zgâriat sau un zângănit, ca și când cineva ar fi tras o bucată de metal pe o pardoseală din piatră.

Kath abia simți lichidul care îi picură pe față, însă Deb, care se uita la ea în acel moment, văzu un cerc roșu pe fruntea surorii ei. Lichidul i se prelinse pe lângă nas, iar Kath îl șterse cu degetul, crezând că este transpirație. Deb se opri brusc din dansat și privi îngrozită cum alte trei puncte roșii își făcură apariția pe obrazul surorii ei. Kath încremeni și își pipăi fața.

Amândouă își ridicară privirile în același timp.

La trei metri deasupra ringului de dans, un filtru mare de ventilație începuse să se desprindă din cadran. La început,